

Sygn. akt I C 2277/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Sporysz

Protokolant: Marta Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko P. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej P. J. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 662,45 (sześćset sześćdziesiąt dwa 45/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 862,45 (osiemset sześćdziesiąt dwa 45/100) złotych od dnia 07/03/2014 roku do dnia 11/11/2015 roku oraz

- od kwoty 662,45 (sześćset sześćdziesiąt dwa 45/100) złotych od dnia 12/11/2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo co do kwoty 200 (dwieście) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12/11/2015 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałej części postępowanie umarza;

IV. zasądza od pozwanej P. J. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2277/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 marca 2014 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej P. J. kwoty 2.462,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 1-2).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 13 marca 2014 roku Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe uwzględnił w całości żądanie powoda (k. 12).

W dniu 4 kwietnia 2014 roku pozwana P. J. złożyła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, w których wskazała, iż w dniu 3 marca 2014 roku uiszczyła na rzecz powoda kwotę w wysokości 1.400 zł, wniosła o anulowanie konieczności pokrycia kosztów procesowych w wysokości 647 zł oraz o rozłożenie reszty należności na raty.

W piśmie z dnia 3 października 2014 roku powód ograniczył powództwo o kwotę 1.400 zł, a następnie pismem z dnia 28 października 2015 roku ponownie ograniczył powództwo o kwotę 200 zł.

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2013 roku została zawarta umowa pożyczki nr (...) pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W., a pozwaną P. J..

Na mocy umowy nr (...), pozwana zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 2.819,06 zł, na którą składała się kwota pożyczki netto w wysokości: 2.000,00 zł, odsetki umowne: 263,08 zł (oprocentowanie 16% per anno), opłata przygotowawcza (w tym dodatkowa opłata przygotowawcza): 208,80 zł.

W związku z opóźnieniem w spłatach rat pożyczki, zgodnie z umową, pozwanej została naliczona opłata za opóźnienie w wysokości 15 zł, co łącznie dało kwotę 75,00 zł. Wobec zmniejszenia rocznej stopy oprocentowania kwota należna do spłaty z tytułu odsetek została pomniejszona o 27,18 zł.

Z tytułu powyższej umowy pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 188 zł, z tego: 169,80 zł stanowiło spłacony kapitał (kwota brutto pożyczki), a 18,20 zł spłacone odsetki umowne.

Według stanu na dzień wniesienia pozwu, po uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwaną wpłat do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) pozostała kwota łączna w wysokości 2.462,45 zł, w skład której wchodzi: kapitał (kwota brutto pożyczki) pozostały do spłaty w wysokości 2.227,56 zł, kwota należnych odsetek umownych w wysokości 159,89 zł oraz kwota opłaty za opóźnienie w spłatach rat pożyczki 75 zł.

Dnia 6 sierpnia 2013 roku powód na podstawie art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...). Powyższe skutkowało natychmiastową wymagalnością całości zobowiązania pozwanego.

Pismem z dnia 8 listopada 2013 roku powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej niniejszym pozwem.

Pozwana w dniach 3 kwietnia 2014 roku, 12 października 2015 roku oraz 12 listopada 2015 roku dokonała wpłat na rzecz powoda w wysokości odpowiednio 1.400 zł, 200 zł i ponownie 200 zł.

(dowody: umowa pożyczki nr (...), k. 3-4, wypowiedzenie umowy o pożyczkę, k. 5, wezwanie do zapłaty z dnia 8 listopada 2013 roku, k. 6, polecenie przelewu, k. 26, potwierdzenie przelewu, k. 44 i 45).

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku postępowania podważana przez żadną ze stron, a zarazem nie budzi wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie pozwana P. J. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej.

W związku ze zwłoką pozwanej w uiszczaniu spłat, powód wypowiedział umowę pożyczki nr (...) i zażądał uiszczenia przez pozwaną zadłużenia, które na dzień złożenia pozwu wynosiło 2.462,45 zł.

Wysokość należnej kwoty roszczenia głównego w sposób jednoznaczny wynikała z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów i w związku z tym nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu. W niniejszej sprawie niewątpliwie terminy zapłaty poszczególnych rat pożyczki były określone, również odsetki i odsetki karne za nieterminową spłatę, które następowały przy każdej niespłaconej w terminie raty i po upływie okresu wypowiedzenia całej umowy były określone w umowie. Terminy te nastąpiły przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie, Sąd uznał, iż pozwana nie wykazała spłaty wszystkich rat pożyczki zaciągniętej na podstawie umowy nr (...), co więcej pozwana sama nie zaprzeczyła, iż zawarła z powodem umowę pożyczki oraz że nie spłaciła jej w wyznaczonym terminie. Twierdziła jedynie, że zawarła ze stroną powodową porozumienie co do spłaty należności w ratach, czego jednak nie wykazała w żaden sposób w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, a czemu strona powodowa wyraźnie zaprzeczała. Reasumując, po przeanalizowaniu całego materiału dowodowego oraz na podstawie art. 229 k.p.c. wobec przyznania przez pozwaną P. J. faktu zadłużenia względem powoda, Sąd uznał, iż powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

W pismach z 4 października 2014 oraz 28 października 2015 roku powód cofnął pozew wniesiony przeciwko pozwanej P. J. łącznie w zakresie kwoty 1.600 zł.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Stosownie zaś do treści art. 355 § 1 i 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd.

W ocenie Sądu cofnięcie pozwu we wskazanym zakresie należy uznać za dopuszczalne; nie jest ono bowiem sprzeczne z ustawą, ani z zasadami współżycia społecznego i nie zmierza również do obejścia prawa.

W związku z powyższym Sąd działając na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. i art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.600 zł, o czym orzekł w pkt III. wyroku.

Na rozprawie w dniu 3 grudnia 2015 roku, pełnomocnik pozwanej podniósł, iż pozwana dokonała na rzecz powoda spłaty w dniu 12 listopada 2015 roku w wysokości 200 zł, na potwierdzenie czego przedstawił potwierdzenie wykonania przelewu (k. 44). Dlatego też Sąd przyjął, że pozwana wykazała, aby dokonała spłaty pożyczki w zakresie 200 zł w dniu 12 listopada 2015 roku, wobec czego oddalił powództwo w tym zakresie wraz z odsetkami od dnia 12 listopada 2015 roku (tj. od dnia dokonania wpłaty do dnia zapłaty).

W pkt I wyroku Sąd zasądził od pozwanej P. J. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 662,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 862,45 złotych od dnia 7 marca 2014 roku do dnia 11 listopada 2015 roku oraz od kwoty 662,45 złotych od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia zapłaty.

Stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

Z uwagi na to, że pozwana dokonała na rzecz powoda spłaty w wysokości 200 zł w dniu 2 listopada 2015 roku, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki od kwoty należnej przed dokonaniem spłaty - 862,45 zł od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 7 marca 2014 roku do dnia 11 listopada 2015 roku, od kwoty należnej po dokonaniu spłaty 662,45 zł od dnia dokonania wpłaty tj. od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając obowiązkiem ich spłaty pozwaną w części, to jest w kwocie 300 zł. Dokonując takiego rozstrzygnięcia Sąd kierował się tym, że pozwana nie kwestionowała ani wysokości ani wymagalności dochodzonego roszczenia, podnosząc jedynie okoliczność, że po wniesieniu pozwu zawarła ze stroną powodową porozumienie dotyczące spłaty roszczenia, czego jednak nie potrafiła wykazać w

toku postępowania dowodowego. Co więcej w toku postępowania przed sądem spłaciła dochodzone roszczenie w przeważającej części, deklarując jego dobrowolną spłatę całości w miarę swych niewielkich możliwości finansowych. W ocenie Sądu okoliczności te przemawiają za przyjęciem szczególnie uzasadnionego wypadku w rozumieniu art. 102 k.p.c., pozwalającego na odstępnie od ogólnej zasady odpowiedzialności stron za wynik postępowania sądowego przy rozliczaniu kosztów procesu.